Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kaheksas koda)

15. mai 2019*

Apellatsioonkaebus – Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfond (EAGF) ja Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfond (EAFRD) – Kulutused, mida Euroopa Liit ei rahasta – Kreeka Vabariigi kulutused – Määrus (EÜ) nr 1782/2003 – Määrus (EÜ) nr 796/2004 – Pindalatoetused – Mõiste „püsikarjamaa“ – Kindlamääraline finantskorrektsioon – Varasema korrektsiooni mahaarvamine

Kohtuasjas C-341/17 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 6. juunil 2017 esitatud apellatsioonkaebus,

Kreeka Vabariik, esindajad: G. Kanellopoulos, A. Vasilopoulou ja E. Leftheriotou,

apellant,

keda toetab:

Hispaania Kuningriik, esindaja: M. A. Sampol Pucurull,

menetlusse astuja apellatsioonimenetluses,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: D. Triantafyllou ja A. Sauka,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: kohtunik J. Malenovský kaheksanda koja presidendi ülesannetes, kohtunikud M. Safjan ja D. Šváby (ettekandja),

kohtujurist: J. Kokott,

kohtusekretär: ametnik R. Schiano,

arvestades kirjalikku menetlust ja 13. septembri 2018. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 5. detsembri 2018. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: kreeka.

otsuse

1 Oma apellatsioonkaebuses palub Kreeka Vabariik tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 30. märtsi 2017. aasta otsuse Kreeka *vs.* komisjon (T-112/15; edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“; EU:T:2017:239), millega Üldkohus jättis rahuldamata Kreeka Vabariigi hagi komisjoni 19. detsembri 2014. aasta rakendusotsuse 2014/950/EL, mille kohaselt Euroopa Liidu rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mida liikmesriigid on teinud Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) ja Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) raames (ELT 2014, L 369, lk 71; edaspidi „vaidlusalune otsus“), peale.

Õiguslik raamistik

Määrus (EÜ) nr 1782/2003

2 Nõukogu 29. septembri 2003. aasta määruse (EÜ) nr 1782/2003, millega kehtestatakse ühise põllumajanduspoliitika raames kohaldatavate otsetoetuskavade ühiseeskirjad ja teatavad toetuskavad põllumajandustootjate jaoks ning muudetakse määruseid (EMÜ) nr 2019/93, (EÜ) nr 1452/2001, (EÜ) nr 1453/2001, (EÜ) nr 1454/2001, (EÜ) nr 1868/94, (EÜ) nr 1251/1999, (EÜ) nr 1254/1999, (EÜ) nr 1673/2000, (EMÜ) nr 2358/71 ja (EÜ) nr 2529/2001 (EÜT 2003, L 270, lk 1; ELT eriväljaanne 03/40, lk 269; parandus ELT eriväljaanne 03/46, lk 290), põhjendustes 3, 4, 21 ja 24 oli ette nähtud:

„(3) Põllumajandusmaa kasutusest välja langemise vältimiseks ja selle heades põllumajandus- ja keskkonnatingimustes säilitamise tagamiseks tuleks kehtestada standardid, mis võivad tugineda liikmesriikide õigusnormidele. Seetõttu on asjakohane kehtestada ühenduse raamistik, mille alusel liikmesriigid saaksid standardid vastu võtta, võttes arvesse asjaomaste alade eriomadusi, sh mulla- ja ilmastikutingimusi, olemasolevat põllumajandustootmist (maakasutus, külvikord, tootmisviisid) ja põllumajandusstruktuure.

(4) Kuna püsirohumaadel on keskkonnale positiivne mõju, on asjakohane võtta vastu meetmed olemasolevate püsirohumaade säilitamise soodustamiseks, et vältida rohumaa suuremahulist muutmist haritavaks maaks.

[…]

(21) Ühise põllumajanduspoliitika kohaste toetuskavadega nähakse ette otsene sissetulekutoetus eriti silmas pidades põllumajandusega tegelevale rahvastikuosale rahuldava elatustaseme tagamist. Kõnealune eesmärk on lähedalt seotud maapiirkondade säilitamisega. Ühenduse fondide väära jaotamise vältimiseks ei tohiks toetust maksta nendele põllumajandustootjatele, kes on tekitanud sellise toetuse saamiseks vajalikud tingimused kunstlikult.

[…]

(24) Ühenduse põllumajanduse konkurentsivõime suurendamine ning toidukvaliteedi ja keskkonnastandardite soodustamine põhjustab paratamatult põllumajandustoodete institutsionaalsete hindade languse ning ühenduse põllumajandustootjate jaoks toomiskulude kasvu. Nende eesmärkide saavutamiseks ning rohkem turule orienteeritud ja säästva põllumajanduse soodustamiseks on vaja lõpetada üleminek tootmise toetamiselt tootjate toetamisele, kehtestades iga põllumajandustootja jaoks toodanguga sidumata sissetulekutoetuse süsteemi. Toetuse lahutamine toodangust ei muuda põllumajandustootjale tegelikult makstavaid toetussummasid, vaid suurendab märkimisväärselt sissetulekutoetuse tõhusust. Seetõttu tuleks

ühtse otsetoetuse saamise tingimuseks kehtestada see, et peetaks kinni keskkonna, toidu ohutuse ning loomade tervishoiu ja heaoluga seotud tingimustest ja et põllumajandusettevõttes valitseksid head põllumajandus- ja keskkonnatingimused.“

3 Selle määruse III jaotises „Ühtne otsemaksete kava“ asus 3. peatükk, mis puudutas „[t]oetusõigusi“. Selle peatüki 1. jagu, mis puudutab „[p]indalal põhinevaid toetusõigusi“, sisaldas artiklit 44 „[t]oetusõiguste kasutamise“ kohta, mille lõikes 2 oli ette nähtud:

„„Toetuskõlblik hektar“ on põllumajandusettevõtte mis tahes põllumajandusmaa haritava maana või püsikarjamaana, välja arvatud püsikultuuride või metsa all olevad pindalad ning mittepõllumajanduslikuks tegevuseks kasutatavad pindalad.“

4 Sama III jaotise 4. peatükk „Maakasutus ühtse otsemaksete kava raames“ sisaldas selle peatüki 1. jaos artiklit 51 „[m]aa põllumajandusliku kasutuse“ kohta. Selles artiklis oli ette nähtud:

„Põllumajandustootjad võivad kasutada artikli 44 lõike 3 kohaselt deklareeritud põlde igasuguse põllumajandusliku tegevuse jaoks, välja arvatud püsikultuuride kasvatamiseks, nõukogu 28. oktoobri 1996. aasta määruse (EÜ) nr 2200/96 (puu- ja köögiviljaturu ühise korralduse kohta) [EÜT 1996, L 297, lk 1; ELT eriväljaanne 03/20, lk 55; muudetud komisjoni 10. jaanuari 2003. aasta määrusega (EÜ) nr 47/2003 (EÜT 2003, L 7, lk 64; ELT eriväljaanne 03/38, lk 68] artikli 1 lõikes 2 ja nõukogu 28. oktoobri 1996. aasta määruse (EÜ) nr 2201/96 (puu- ja köögiviljatoodete turu ühise korralduse kohta) [(EÜT 1996, L 297, lk 29; ELT eriväljaanne 03/20, lk 83), muudetud komisjoni 13. märtsi 2002. aasta määrusega (EÜ) nr 453/2002 (EÜT 2002, L 72, lk 9; ELT eriväljaanne 03/35, lk 265)] artikli 1 lõikes 2 osutatud toodete tootmiseks […]“.

5 Määruse nr 1782/2003 IV jaotise „Muud toetuskavad“ 12. peatükk, mis puudutas „[v]eise- ja vasikaliha toetusi“, sisaldas artiklit 132 „Ekstensiivistamistoetus“. Selle artikli lõike 3 kohaselt:

„Lõike 2 kohaldamisel:

a) võetakse erandina artikli 131 lõike 2 punktist a põllumajandusettevõtte loomkoormuse määramisel arvesse seal asjaomasel kalendriaastal peetavate isasveiste, lehmade ja mullikate arvu ning lammaste ja/või kitsede arvu, kelle kohta on samal kalendriaastal esitatud toetustaotlus. Loomade arv arvestatakse loomühikuteks [(LÜ)] ümber artikli 131 lõike 2 punkti a esitatud ümberarvestustabeli alusel;

b) ei käsitata IX lisas määratletud põllukultuuride kasvatamiseks kasutatavaid pindalasid söödamaana, ilma et see piiraks artikli 131 lõike 2 punkti b kolmanda taande kohaldamist;

c) koosneb loomkoormuse arvutamisel arvesse võetav söödamaa vähemalt 50% ulatuses karjamaast.

Karjamaa mõiste määratlevad liikmesriigid. Määratlus sisaldab vähemalt kriteeriumi, mille kohaselt karjamaa on rohumaa, mis on vastavalt kohalikele põllumajanduslikele tootmisviisidele mõeldud veise- ja/või lambakasvatuseks. See ei välista siiski samal aastal karjamaa segakasutust (karjamaa, hein, rohusilo).“

Määrus nr 796/2004

6 Komisjoni 21. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 796/2004, millega kehtestatakse nõukogu määruses nr 1782/2003 ette nähtud nõuetele vastavuse, toetuse ümbersuunamise ning ühtse haldus- ja kontrollisüsteemi rakendamise üksikasjalikud reeglid (ELT 2004, L 141, lk 18; ELT eriväljaanne 03/44, lk 243), muudetud komisjoni 20. augusti 2007. aasta määrusega (EÜ) nr 972/2007 (ELT 2007, L 216, lk 3) (edaspidi „määrus nr 796/2004"), artikli 2 esimene lõik oli sõnastatud järgmiselt:

„Käesoleva määruse kohaldamisel kasutatakse järgmisi mõisteid:

[…]

1a) „põllumajanduslik maatükk" – ühtne maatükk, millel üks põllumajandustootja kasvatab ühte põllukultuurirühma; kui käesoleva määruse kontekstis on nõutav eraldi deklaratsioon sama põllukultuurirühma all oleva maa-ala kasutusviisi kohta, siis kõnealune konkreetne kasutusviis piirab veelgi põllumajanduslikku maatükki;

[…]

2) „püsikarjamaa" – maa, mida kasutatakse rohu või muude rohttaimede looduslikuks kasvatamiseks (isekülvi teel) või harimiseks (külvamise teel) ning mis ei ole põllumajandusettevõtte külvikorraga hõlmatud viie aasta jooksul või kauem, välja arvatud maa, mis on tootmisest kõrvale jäetud […];

2a) „rohi või muud rohttaimed" – kõik rohttaimed, mis tavapäraselt leiduvad looduslikel karjamaadel või mis tavaliselt sisalduvad liikmesriigi (kas loomade karjatamiseks mõeldud või mitte) karja- või rohumaade jaoks mõeldud seemnete segudes. Liikmesriigid võivad hõlmata põllukultuure, mis on loetletud määruse (EÜ) nr 1782/2003 IX lisas;

[…]".

7 Sellega seoses oli komisjoni 11. veebruari 2005. aasta määruse (EÜ) nr 239/2005 (ELT 2005, L 42, lk 3), millega muudeti määruse nr 796/2004 esialgset versiooni, põhjenduses 1 märgitud:

„[…] määruse [nr 796/2004 esialgse versiooni] artikkel 2 sisaldab mõisteid, mis vajavad teatavat selgitamist. Eelkõige vajab selgitamist selle artikli punktis 2 nimetatud mõiste „püsikarjamaa" ning tutvustamist vajab mõiste „rohi või muud rohttaimed" kasutamine. Nimetatud kontekstis tuleb siiski arvesse võtta, et suutmaks arvestada kohalikke põllumajandustingimusi, peavad liikmesriigid üles näitama teatavat paindlikkust."

8 Määruse nr 796/2004 artikli 8 „Üldpõhimõtted seoses põllumajanduslike maatükkidega" lõikes 1 oli ette nähtud:

„Puid hõlmav maatükk loetakse põllumajanduslikuks maatükiks pindala toetuskavade otstarbel, kui määruse (EÜ) nr 1782/2003 artiklis 51 viidatud põllumajanduslikke tegevusi või vajaduse korral kavandatavat tootmist on võimalik teostada samamoodi nagu sama piirkonna puudeta maatükkidel."

9 Selle määruse III jaotis „Kontrollid" sisaldas artiklit 30 „Pindalade määramine". Artikli lõikes 2 oli sätestatud:

„Põllumajandusliku maatüki kogupindala võib arvesse võtta tingimusel, et seda kasutatakse tervikuna asjaomase piirkonna või liikmesriigi tavapäraste standardite kohaselt. Muudel juhtudel võetakse arvesse tegelikult kasutatavat ala.

Piirkondade puhul, kus teatavad iseärasused, eelkõige hekid, kraavid ja tarad on traditsiooniliselt hea põllumajandusliku taimekasvatus- või käitamispraktika osa, võivad liikmesriigid otsustada vastava pindala lugeda täielikult kasutatava pindala osaks, tingimusel et see ei ületa liikmesriikide määratavat kogulaiust. See laius peab vastama kõnealuses piirkonnas traditsioonilisele laiusele ega ületa 2 meetrit.

[…]“.

Määrus (EÜ) nr 1290/2005

10 Nõukogu 21. juuni 2005. aasta määruse (EÜ) nr 1290/2005 ühise põllumajanduspoliitika rahastamise kohta (ELT 2005, L 209, lk 1; parandus ELT 2005, L 329, lk 40) IV jaotises „Raamatupidamisarvestuse kontrollimine ja heakskiitmine ning komisjoni teostatav järelevalve“ asus artikkel 31 „Vastavuse kontroll“. Artikli lõige 3 oli sõnastatud järgnevalt:

„Enne iga rahastamisest keeldumise otsust teavitatakse kirjalikult komisjoni kontrolli tulemustest ja asjaomase liikmesriigi vastustest, mille järel pooled püüavad jõuda kokkuleppele võetavate meetmete osas.

Kokkuleppe ebaõnnestumise korral võib liikmesriik taotleda neljakuulise lepitusmenetluse alustamist, mille tulemuste põhjal koostatud aruanne edastatakse komisjonile, kes vaatab selle läbi enne võimaliku rahastamisest keeldumise otsuse tegemist.“

Määrus (EÜ) nr 885/2006

11 Komisjoni 21. juuni 2006. aasta määrus (EÜ) nr 885/2006, millega nähakse ette nõukogu määruse (EÜ) nr 1290/2005 kohaldamise üksikasjalikud eeskirjad seoses makseasutuste ja teiste organite akrediteerimise ning EAGFi ja EAFRD raamatupidamisarvestuse kontrollimise ja heakskiitmisega (ELT 2006, L 171, lk 90), sisaldas artiklit 11 „Vastavuse kontroll“. Artikli lõigetes 1–3 oli ette nähtud:

„1. Kui komisjon tuvastab tänu uurimisele, et tehtud kulutused ei ole ühenduse eeskirjadega kooskõlas, edastab ta kontrollimise tulemused asjaomasele liikmesriigile ning lisab vajalikud parandusmeetmed, et edaspidi tagada eeskirjadele vastavus.

Teates osutatakse käesolevale artiklile. Liikmesriik teatab kahe kuu jooksul teate kättesaamisest ning komisjon võib vastavalt sellele oma seisukohti muuta. Põhjendatud juhtudel võib komisjon vastamistähtaega pikendada.

Pärast vastamistähtaja möödumist kutsub komisjon liikmesriigi kahepoolsetele läbirääkimistele, mille käigus püüavad pooled kokku leppida vajalikes meetmetes ning eeskirjade rikkumise tõsiduse ja ühendusele tekitatud rahalise kahju hindamises.

2. Liikmesriik edastab kahe kuu jooksul pärast lõike 1 kolmandas lõigus osutatud kahepoolsete läbirääkimiste protokolli kättesaamist nendel läbirääkimistel nõutud andmed või kogu muu teabe, mida ta peab edasise uurimise jaoks kasulikuks.

Põhjendatud juhtudel ja liikmesriigi põhjendatud taotlusel võib komisjon lubada esimeses lõigus osutatud tähtaega pikendada. Taotlus tuleb komisjonile adresseerida enne kõnealuse tähtaja möödumist.

Komisjon edastab pärast esimeses lõigus osutatud tähtaja möödumist liikmesriigile ametlikult järeldused, mis on tehtud vastavuse kontrolli raames saadud teabe alusel. Järeldustes esitatakse hinnang nende kulude kohta, mida komisjon kavatseb määruse (EÜ) nr 1290/2005 artikli 31 alusel ühenduse rahastamisest välja jätta, ning viide käesoleva määruse artikli 16 lõikele 1.

3. Liikmesriik teatab komisjonile ühenduse eeskirjade järgimise tagamiseks võetavad parandusmeetmed ja nende jõustumise kuupäeva.

Komisjon võtab pärast lepitusorgani poolt vastavalt käesoleva määruse 3. peatükile koostatud aruande analüüsimist vajaduse korral määruse (EÜ) nr 1290/2005 artikli 31 alusel vastu otsuse või mitu otsust ühenduse eeskirjade rikkumisega seotud kulude väljajätmise kohta ühenduse rahastamisest seni, kuni liikmesriik on parandusmeetmed tulemuslikult rakendanud.

Kui teabe hilinenud esitamine on erandlike asjaolude tõttu põhjendatud, võib komisjon ühenduse rahastamisest väljajäetavate kulude hindamisel võtta arvesse kõiki andmeid, mida liikmesriik edastab pärast lõikes 2 osutatud tähtaja möödumist, kui see on ühenduse eelarvele põhjustatud kahju paremaks hindamiseks vajalik.“

12 Selle määruse artikli 16 „Lepitusmenetlus“ lõikes 1 oli ette nähtud:

„Liikmesriik peab esitama juhtumi lepitusorganile läbivaatamiseks kolmekümne tööpäeva jooksul pärast seda, kui ta on saanud komisjonilt artikli 11 lõike 2 kolmandas lõigus osutatud ametliku teate, ja saadab põhistatud lepitustaotluse lepitusorgani sekretariaadile.

Järgitava menetluskorra ja sekretariaadi aadressi teatab liikmesriikidele põllumajandusfondide komitee.“

Määrus (EL) nr 1307/2013

13 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määruse (EL) nr 1307/2013, millega kehtestatakse ühise põllumajanduspoliitika raames toetuskavade alusel põllumajandustootjatele makstavate otsetoetuste eeskirjad ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrused (EÜ) nr 637/2008 ja (EÜ) nr 73/2009 (ELT 2013, L 347, lk 608; parandus ELT 2016, L 130, lk 6), artikli 4 lõike 1 punktis h on esitatud järgmine määratlus:

„„püsirohumaa ja püsikarjamaa (koos „püsirohumaa“)“ – maa, mida kasutatakse rohu või muude rohttaimede kasvatamiseks kas looduslikul viisil (isekülvi teel) või harimise teel (külvamise teel), ning mis ei ole põllumajandusliku majapidamise külvikorraga hõlmatud viis aastat või kauem; see võib hõlmata muid liike, nagu karjatamiseks sobivad põõsad ja/või puud, tingimusel et rohi või muud rohttaimed jäävad valdavaks, samuti, liikmesriikide otsuse korral, karjatamiseks sobiv ja kohalike tavadega seotud maa, kus rohi ja muud rohttaimed ei ole tavapäraselt karjamaal ülekaalus“.

Vaidluse taust

14 Vaidluste tausta on Üldkohus esitanud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–11 ja käesoleva menetluse vajadustest lähtudes võib selle kokku võtta järgmiselt.

15 Euroopa Komisjon viis 2008. aasta septembris ja 2009. aasta veebruaris läbi kaks uurimist, mis puudutasid kulutusi pindalatoetustele ja pindalapõhistele maaelu arengu meetmetele, mida Kreeka Vabariik tegi vastavalt Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastust ja Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondist (EAFRD) taotlusaastal 2008.

16 Nii märkis komisjon 21. novembri 2008. aasta kirjas, et kõnealuste uurimiste käigus läbi viidud kohapealsete kontrollide käigus ilmnes, et teatavad toetuskõlblikuks tunnistatud maatükid ei vastanud määruse nr 1782/2003 artikli 44 lõikes 2 ja määruse 796/2004 artiklis 2 ette nähtud kõlblikkuse kriteeriumidele. Selle järelduse kinnituseks tõi komisjon hulga näiteid, mis asuvad vaidlustatud kohtuotsuse punktis 40.

17 Pärast komisjoni märkuste esitamist ja Kreeka Vabariigi vastuseid toimusid 8. aprillil 2010 kahepoolsed läbirääkimised. 2. juunil 2010 saatis komisjon Kreeka Vabariigile oma järeldused, millele Kreeka Vabariik vastas 2. augustil 2010.

18 Komisjon teavitas 31. mail 2013 Kreeka Vabariiki sellest, et mis puudutab kavandatavate korrektsioonide netosummat ja nende korrektsioonide aluseks olevaid põhjendusi, siis jääb ta oma seisukoha juurde.

19 Kreeka Vabariik pöördus 11. juulil 2013 lepitusorgani poole. Viimane andis oma arvamuse 31. jaanuaril 2014, enne kui komisjon võttis 26. märtsil 2014 oma lõpliku seisukoha. Selles seisukohas tuvastas komisjon esiteks puudused põldude identifitseerimise süsteemi ja geograafilise informatsiooni süsteemi (edaspidi „LPIS-GIS“) toimimises, mis mõjutavad ristkontrolle ja halduskontrolle, teiseks puudused kohapealsetel kontrollimistel ning kolmandaks maksete ja sanktsioonide valesti arvutamise. Lisaks rõhutas komisjon, et neid puudusi on tuvastatud korduvalt. Kreeka Vabariigi suhtes kohaldatava korrektsiooni lõplikuks netosummaks kujunes 86 007 771,11 eurot.

20 Selle tulemusel võttis komisjon 19. detsembril 2014 vastu vaidlusaluse otsuse, millega jättis ta Euroopa Liidu rahastuseta teatud kulud, mille Kreeka Vabariik oli teinud EAGGFi tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) ja EAFRD raames.

21 Kõnealuses otsuses kohaldas komisjon taotlusaastal 2008 kindlamääralisi korrektsioone esiteks pindalatoetuste valdkonnas kogusummas 61 012 096,85 eurot, millest ta arvas maha 2 135 439,32 euro suuruse summa. Kõnealuses korrektsioonis lähtuti nimelt kindlasummalisest määrast suurusega 10% nende põllumajandustootjate puhul, kes olid deklareerinud vaid karjamaad, seega 32 542 837,74 eurot. Teiseks kohaldas komisjon korrektsioone taotlusaastal 2008 maaelu arengu valdkonnas summas 5 007 867,36 eurot ning eelarveaastal 2010 summas 5 496 524,54 eurot, mis moodustab 10 504 391,90 euro suuruse kogusumma, millest ta lahutas 2 588 231,20 euro suuruse kogusumma, mis vastab 2 318 055,75 eurole eelarveaastal 2009 ja 270 175,45 eurole eelarveaastal 2010. Järelikult on pindalatoetuste ja maaelu arengu valdkondades vaidlusalusest otsusest tulenevate kindlamääraliste korrektsioonide finantsmõju Kreeka Vabariigile vastavalt 58 876 657,53 eurot ja 7 916 160,70 eurot.

22 Vaidlusalusele otsusele lisatud kokkuvõtvas aruandes, mida mainitakse vaidlustatud kohtuotsuse punktis 41, põhjendas komisjon kindlamääraliste korrektsioonide kohaldamist järgmiste asjaoludega:

– seoses LPIS-GIS-iga: komisjoni talitused olid arvamusel, et see süsteem ei vasta määruse nr 1782/2003 artiklist 20 tulenevatele nõuetele. Täpsemalt:

  – vigu on tuvastatud võrdlusmaatükkide piiride ja maksimaalse lubatud suuruse osas, kuna need andmed on peamiselt ebatäpsed. Eriti on neid vigu tuvastatud karjamaadena kasutatavate maatükkide osas, mida kontrollimise tulemusena ei saa alati pidada toetuskõlblikeks määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punktide 2 ja 2a alusel. Järelikult ei olnud põllumajandustootjaid õigesti informeeritud nende maatükkide toetuskõlblikkusest, mida nad kavatsesid deklareerida. Pealegi ei olnud ristkontrollid, mille eesmärk on vältida sama maatüki kohta põhjendamatult mitmekordse toetuse andmist, veenvad, kuigi toimusid kohapealsed kontrollid, mille käigus avastati maatükkide asukoha ja nende toetuskõlblikkuse ebaõige kindlaks määramine;

– alates 2009. aastast kasutati LPIS-GIS-is deklaratsioonide ja ristkontrollide jaoks uut teavet. Kuid ristkontrollide tulemusi ei saadud kasutada fondidele avalduva riski hindamisel 2008. aasta kohta. Tegelikult deklareerisid põllumajandustootjad oma maatükid tol aastal vana LPIS-GIS-i alusel. Kuid kui süsteem oleks toiminud 2008. aastal korrektselt, oleks toetuskõlbmatutena tagasi lükatud osa maatükke, millest olulise hulga moodustavad Kreeka ametiasutuste poolt toetuskõlblikeks loetud püsikarjamaad, mille toetuskõlbmatust asjakohaste õigusaktide eiramise tõttu oli komisjon juba varasemas kirjavahetuses näidanud;

– kohapealsed kontrollid ei vastanud taotlusaasta 2008 puhul määruse nr 796/2004 artiklite 23 ja 30 nõuetele. Täpsemalt:

  – karjamaade puhul: eriti muret tekitavaks on hinnatud karjamaade mõõtmise puudumist. Paljudel juhtudel on abikõlblikud alad kaetud puittaimedega ja teised maatükid osaliselt kaetud rohttaimedega, nii et need ei vasta määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punktis 2 püsikarjamaadele esitatavatele kriteeriumidele. Deklareeritud alad asuvad sageli kõrvalistes piirkondades, on ilma nähtavate piirjoonteta ja raskesti juurdepääsetavad. On tuvastatud, et inspektorid ei ole teostanud alade mõõtmisi vastavalt määruse nr 796/2004 artiklis 30 ette nähtud nõuetele. Kuigi Kreeka Vabariik on korduvalt näidanud, et vaidlusalused alad on alati olnud karjamaadena kasutuses ilma, et komisjon oleks nende toetuskõlblikkust vaidlustanud, on need alad olnud toetuskõlbmatud ka enne 2006. aastat kohaldatud eeskirjade kohaselt ja põllumajanduse peadirektoraat on samuti nende toetuskõlblikkust kritiseerinud (uurimine AP/2001/06);

  – mis puudutab kohapealseid kontrolle kaugseire teel, siis kasutatud menetlus ei vastanud nõuetele. Seega anti toetust maatükkide kohta, mis olid määruse nr 1782/2003 artikli 44 lõike 2 ja määruse nr 796/2004 artikli 2 kohaselt toetuskõlbmatud;

  – mis puudutab klassikalisi kohapealseid kontrolle, siis „ülemõõtmine“ või ilmsiks erinevused, ilma et oleks näidanud seda tüüpi kontrollimise süstemaatilisi puudujääke, välja arvatud karjamaade osas. 2008. aastal uue LPIS-GIS-süsteemi juurutamisel ei jättis Kreeka Vabariik kõnealusesse süsteemi sisestamata klassikalistele kohapealsetele kontrollidele allutatud maatükkide koordinaadid. Järelikult ei olnud olemas mingit graafilist esitust, mis oleks võimaldanud mitmekordseid deklareerimisi kindlaks teha;

  – tuvastatud vajakajäämised kujutavad endast püsivaid puudusi põhikontrollide ja teiseste kontrollide toimimises ning toovad fondide jaoks kaasa riski seoses pindalatoetustega. Pealegi on neid tuvastatud korduvalt;

  – tuvastatud vajakajäämised kajastusid tootmiskohustusega seotud täiendavates pindalatoetustes.

23 Komisjon kohaldas seoses LPIS-GIS-is ja kohapealsete kontrollide käigus tuvastatud puudujääkidega korrektsioone vastavalt järgmisele klassifikatsioonile:

– põllumajandustootjatele, kes deklareerisid üksnes karjamaid, määrati kindlamääraline 10% suurune korrektsioon probleemse olukorra tõttu LPIS-is ja kohapealsete kontrollide tulemusel, mis näitavad vigade suurt arvu ning on seetõttu olulised rikkumised. Ehkki komisjoni arvates olnuks põhjendatud ka 25% suurune korrektsioon, näis 10% suurune kindlamääraline finantskorrektsioon „puhvriefekti“ tõttu kohasem;

– põllumajandustootjatele, kes ei deklareerinud karjamaid, kohaldati 2% suurust kindlamääralist finantskorrektsiooni, võttes arvesse „puhvriefekti“, klassikaliste kohapealsete kontrollide paranemist ja asjaolu, et selle kategooria põllumajandustootjate seas oli kindlaks tehtud rikkumiste tase madalam ja klassikalised kohapealsed kontrollid moodustasid kontrollidest olulise osa;

– täiendavatele pindalatoetustele määrati 5% suurune kindlamääraline korrektsioon nende negatiivse mõju tõttu kohapealsete kontrollide hilinenud algatamisel ja „puhvriefekti“ puudumise tõttu;

– kõigile pindalal põhinevatele maaelu arengu meetmetele määrati 5% suurune kindlamääraline korrektsioon.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

24 Kreeka Vabariik esitas 2. märtsil 2015 Üldkohtu kantseleisse hagiavalduse, milles palus tühistada vaidlusalune otsus, tuginedes sisuliselt kolmele väitele.

25 Esimese väite kohaselt oli 10% suuruse kindlamääralise finantskorrektsiooni puhul põllumajandustootjatele, kes deklareerisid vaid karjamaad summas 32 542 837,74 eurot, valesti tõlgendatud ja kohaldatud määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punkti 2, esitatud põhjendused ei olnud piisavad ning rikutud oli proportsionaalsuse põhimõtet ja komisjoni kaalutlusõiguse piire. Teine väide täiendava seotud toetuse 5% suuruse kindlamääralise finantskorrektsiooni kohta tugines faktiveale, puudulikele põhjendustele ja proportsionaalsuse põhimõtte rikkumisele. Kolmas väide maaelu arengut käsitleva ühise põllumajanduspoliitika (ÜPP) teise samba toetustele kohaldatava 5% suuruse finantskorrektsiooni kohta tugines põhjenduste puudumisele, faktiveale ja proportsionaalsuse põhimõtte rikkumisele.

26 Vaidlustatud kohtuotsuses lükkas Üldkohus tagasi kaks esimest väidet ja rahuldas hagiavalduse kolmanda väite osas. Seega tühistati vaidlustatud kohtuotsuse resolutsioonis vaidlusalune otsus „osas, milles see puudutab 5 007 867,36 eurost korrektsiooni summat, 2 318 055,75 eurost mahaarvamist ja 2 689 811,61 eurost finantsmõju seoses Kreeka Vabariigi tehtud kulutustega maaelu arengu sektoris Feader Axe 2 (2007–2013, pindalapõhised meetmed) eelarveaasta 2009 kohta puuduste tõttu [LPIS-is] ja kohapealsetes kontrollides (teine sammas, taotlusaasta 2008)“, ning resolutsiooni punktis 2 jäeti hagiavaldus ülejäänud osas rahuldamata.

Poolte nõuded Euroopa Kohtus

27 Apellatsioonkaebuses palub Kreeka Vabariik Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– tühistada vaidlusalune otsus, ja

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

28 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu rahuldamata, ja

– mõista kohtukulud välja Kreeka Vabariigilt.

29 Hispaania Kuningriik kui Kreeka Vabariigi toetuseks menetlusse astuja palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus, ja

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

Apellatsioonkaebus

30 Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitab Kreeka Vabariik kuus väidet. Kolm esimest väidet puudutavad Üldkohtu hinnangut 10% suuruse finantskorrektsiooni kohta, mida kohaldati pindalatoetuste suhtes nendele põllumajandustootjatele, kes deklareerisid vaid karjamaad. Neljas ja viies väide puudutavad Üldkohtu hinnangut 5% suuruse finantskorrektsiooni kohta, mida kohaldati täiendavate pindalatoetuste suhtes. Kuues väide puudutab Üldkohtu hinnangut 5% suuruse finantskorrektsiooni kohta, mis tehti maaelu arengut käsitleva ühise põllumajanduspoliitika teise samba toetustele.

Esimene väide

Poolte argumendid

31 Esimene väide on jagatud kolmeks osaks.

32 Esimese väite esimeses osas heidab Kreeka Vabariik Üldkohtule sisuliselt ette, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 24–67 tõlgendas ja kohaldas Üldkohus valesti määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punkti 2, milles on sätestatud mõiste „püsikarjamaa“. Täpsemalt väidab ta, et Üldkohus tõlgendas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 34–36 seda mõistet liiga kitsalt, kehtestades kriteeriumi, mis puudutab eranditult kõnealuse maa-ala taimkatte tüüpi. Kreeka Vabariik, keda toetab Hispaania Kuningriik, pooldab vastupidi selle mõiste laia tähendust, mis peegeldub liidu seadusandja tahtes ja mis hõlmab „Vahemere-äärseid“ karjamaid, see tähendab alasid, mida katab puittaimestik või puud ning mis on sobilik karjatamiseks ja kus rohi ja muud rohttaimed ei ole tavapäraselt ülekaalus.

33 Kreeka Vabariik on seisukohal, et niisugust tõlgendust lubab määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punkt 2 ning selle määruse kontekst ja taotletavad eesmärgid. Ta toonitab nimelt, et mõiste „püsikarjamaa“ kõnealune lai kontseptsioon tuleneb nii määruse nr 1307/2013 artikli 4 lõike 1 punktist h kui ka komisjoni Teadusuuringute Ühiskeskuse 2. aprillil 2008 avaldatud juhendist, mille eesmärk on anda liikmesriikidele suunised, kuidas parimal moel järgida ÜPP suhtes kehtivaid õigusnorme, samuti Kreeka ametivõimude ja komisjoni poolt 2012. aasta oktoobris välja töötatud tegevuskavast (edaspidi „2012. aasta tegevuskava“).

34 Nende argumentide põhjenduseks väidab Hispaania Kuningriik sisuliselt, et Üldkohus ei võtnud arvesse määruse nr 1782/2003 konteksti ja taotletavaid eesmärke tervikuna, mille hulka kuulub tootmisega seotud teatud maksete säilitamine. Täpsemalt hõlmas määruse nr 1782/2003 artikkel 132, mis reguleerib ekstensiivistamistoetust, karjamaid, ilma et oleks täpsustatud, et need peavad eranditult olema kaetud rohttaimedega.

35 Komisjon väidab vastu, et Üldkohus tõlgendas ja kohaldas määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punktis 2 asuvat mõistet „püsikarjamaa“ õigesti. Komisjoni hinnangul selgub kõnealusest määratlusest, et asjaomast põllumajandusala katva taimestiku laad on määrav. Lisaks ei ole käesoleva kohtuotsuse punktis 33 viidatud suunised, 2012. aasta tegevuskava ega ka määrus nr 1307/2013, mis kehtis alates 1. jaanuarist 2015 ja mis sisaldas mõiste „püsikarjamaa“ laia määratlust, asjakohased selleks, et tõlgendada käesolevas asjas aset leidnud sündmuste ajal kehtinud õigust ning võtta seisukoht finantskorrektsiooni osas, mille otsustas komisjon teha.

36 Esimese väite teises osas heidab Kreeka Vabariik sisuliselt ette seda, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 66 leidis Üldkohtus, et sõltumata mõiste „püsikarjamaa“ tõlgendusest on vaidlusalused alad toetuskõlbmatud, arvestades puudusi, mis olid tuvastatud karjamaid puudutavate normide kohaldamises ja LPIS-GIS-i kontrollisüsteemi toimimises.

37 Kreeka Vabariik leiab nimelt, et kasutades „puhvriefekti“, ei tohtinud Üldkohus järeldada konkreetsetest puudustest, mis LPIS-GIS-i toimimisel tuvastati vaidlustatud kohtuotsuse punktis 40 nimetatud teatud maatükkide puhul, et igal juhul olid kõik alad, mis olid 2008. aastal karjamaana deklareeritud ja mida hõlmas finantskorrektsioon, toetuskõlbmatud olenemata sellest, kas lähtuda määruse nr 796/2004 artikli 2 kitsast määratlusest või soodsamast tõlgendusest, mis tuleneb 2012. aasta tegevuskavast või määruse nr 1307/2013 artikli 4 lõike 1 punktist h.

38 Komisjon palub need argumendid tagasi lükata.

39 Esimese väite kolmandas osas heidab Kreeka Vabariik Üldkohtule ette ebapiisavat põhjendamist, kuna vaidlustatud kohtuotsuse punktides 20–22 lähtus ta oma hinnangus kohtupraktikast, mis puudutab vastavuse kontrolli menetluses tõendamise koormise jaotamist. Kõnealune kohtupraktika ei ole aga määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punkti 2 tähenduses mõiste „püsikarjamaa“ tõlgendamisel asjakohane.

40 Komisjon palub need argumendid tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

41 Kõigepealt tuleb märkida, et ilma et komisjon oleks formaalselt esitanud läbivaatamist takistavat asjaolu, kahtleb ta apellatsioonkaebuse vastuvõetavuses, kuna Kreeka Vabariik on korranud vaid argumente, mille viimane esitas esimeses kohtuastmes.

42 Komisjoni kõnealune argument tuleb siiski tagasi lükata.

43 Väljakujunenud kohtupraktikast selgub nimelt, et apellatsioonkaebuses tuleb näidata täpselt selle kohtuotsuse kritiseeritavad osad, mille tühistamist nõutakse, samuti seda nõuet konkreetselt toetavad õiguslikud argumendid (4. juuli 2000. aasta kohtuotsus Bergaderm ja Goupil *vs.* komisjon, C-352/98 P, EU:C:2000:361, punkt 34).

44 Siiski ei piirdu Kreeka Vabariik käesoleval juhul nende väidete ja argumentide sõnasõnalise kordamisega, mille ta oli Üldkohtus esitanud, vaid vaidlustab Euroopa Kohtus selle, kuidas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses liidu õigust tõlgendas või kohaldas.

45 Seega tuleb Kreeka Vabariigi esitatud väited sisuliselt läbi vaadata.

46 Mis puudutab esimese väite esimest osa, siis nähtuvalt Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikast tuleb liidu õigusnormi tõlgendamisel arvestada nii selle sõnastust kui ka konteksti ja selle õigusaktiga taotletavaid eesmärke, mille osaks säte on.

47 Määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punkti 2 sõnastuse kohaselt on „püsikarjamaa“ „maa, mida kasutatakse rohu või muude rohttaimede looduslikuks kasvatamiseks (isekülvi teel) või harimiseks (külvamise teel) ning mis ei ole põllumajandusettevõtte külvikorraga hõlmatud viie aasta jooksul või kauem“.

48 Järelikult, kuigi selles artiklis nimetatakse sõnaselgelt „rohu või muude rohttaimede“ olemasolu, mistõttu ala, kus kasvavad eranditult rohttaimed, kujutab endast kindlasti „püsikarjamaad“, siis ei ole siiski välistatud muud tüüpi taimestik, nagu puittaimestik või puud. Seega sarnaselt sellele, nagu kohtujurist märkis oma ettepaneku punktis 56, jääb määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punkt 2 ebaselgeks küsimuses, kas „püsikarjamaaks“ kvalifitseerimine sõltub asjaomast ala katva taimestiku tüübi kriteeriumist ja järelikult sõltub eranditult rohu või muude rohttaimete olemasolust.

49 Mis puudutab konteksti, kuhu kuulub määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punkt 2, siis selgub kõigepealt määruse nr 239/2005 põhjendusest 1, et arvestades vajadust selgitada mõistet „püsikarjamaa“, oli liidu seadusandja tahe jätta liikmesriikidele teatud paindlikkus, suutmaks arvestada erinevaid kohalikke põllumajandustingimusi.

50 Edasi selgub määruse nr 796/2004 artikli 8 lõike 1 sõnastusest enesest, millele viidatakse määruse nr 1782/2003 artiklis 51, et põllumajandusmaa tegelik põllumajanduslik kasutamine kujutab endast asjakohasemat kriteeriumi kui asjaomast ala katva taimestiku tüübi kriteerium. Artikli 8 lõike 1 kohaselt loetakse „põllumajanduslikuks maatükiks“ puid hõlmav maatükk, millel kavandatavat tootmist on võimalik teostada sama moodi nagu sama piirkonna puudeta maatükkidel.

51 Lisaks tuleb märkida, et asjaomast ala katva taimestiku tüübi kriteeriumi on samuti kitsendatud määruse nr 796/2004 artikli 30 lõikes 2 põllumajandusliku maatüki pindala kontrollimise käigus. Selle sätte kohaselt võivad liikmesriigid jõuda järeldusele, et põllumajandusliku maatüki pindala võib hõlmata ala, mis on kaetud hekkidega, tingimusel et maa kasutamisel on see tavapäraselt hea põllumajanduse standardite osa.

52 Lõpuks, kuna määratlus „püsikarjamaa“ on toodud määruses nr 796/2004, milles viidatakse määruse nr 1782/2003 täitmisele, siis Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt tuleb seda mõistet tõlgendada nii, et see oleks kooskõlas alusaktiga (26. juuli 2017. aasta kohtuotsus Tšehhi Vabariik *vs.* komisjon, C-696/15 P, EU:C:2017:595, punkt 33).

53 Määruses nr 1782/2003 ei eeldata „püsikarjamaaks“ kvalifitseerimisel, et esineb konkreetset tüüpi taimestik, kuna selle määruse artikli 44 lõikes 2 ei loeta „toetuskõlblikuks hektariks“ vaid „püsikultuure“, „metsi“ ja „mittepõllumajanduslikuks tegevuseks kasutatavaid“ alasid.

54 Seega ilmneb eespool toodust, nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 63, et „püsikarjamaana“ määratlemisel oluline kriteerium ei ole põllumajandusala katva taimestiku tüüp, vaid selle ala tegelik kasutamine põllumajanduslikuks tegevuseks, mis on tavapärane „püsikarjamaa“ puhul. Järelikult ei saa puittaimede või puude olemasolu sellisena takistada ala kvalifitseerimist „püsikarjamaaks“, tingimusel et selliste taimede olemasolu ei piira ala tegelikku kasutamist põllumajanduslikuks tegevuseks (vt selle kohta 9. juuni 2016. aasta kohtuotsus Planes Bresco, C-333/15 ja C-334/15, EU:C:2016:426, punkt 35).

55 Niisugune tõlgendus on ka kooskõlas määrusega nr 1782/2003 taotletavate eesmärkidega, nimelt põllumajandusettevõtte tulu stabiliseerimisega ja keskkonnakaitsega.

56 Esiteks, mis puudutab põllumajandusettevõtte tulu stabiliseerimise eesmärki, siis selgub määruse nr 1782/2003 põhjendustest 21 ja 24, et ühtne otsemaksete kava on seotud heade põllumajandus- ja keskkonnatingimuste säilitamisega ning selle kava eesmärk on tagada põllumajandustootjatele rahuldav elatustase. Samuti peab see ühtne otsemaksete kava kehtima kõigi põllumajandustootjate suhtes, ilma et kõnealuse makse saamise õigust oleks võimalik sõltuvusse seada asjaomastel aladel olemasolevast taimestikutüübist.

57 Teiseks toonitatakse määruse nr 1782/2003 põhjendustes 3 ja 4 püsikarjamaa positiivset mõju keskkonnale ning seatakse määrusele nr 1782/2003 kaks eesmärki, nimelt vältida esiteks põllumajandusmaa kasutusest välja langemist ning teiseks püsikarjamaa muutmist haritavaks maaks. Seega, nagu kohtujurist tõdes oma ettepaneku punktis 68, ei ühildu nende eesmärkide järgimine mõiste „püsikarjamaa“ kitsa tõlgendusega, mis eranditult puudutab põllumajandusmaad katva taimestiku tüüpi.

58 Kõigist eespool toodud kaalutlustest selgub, et selleks et tuvastada, kas asjaomane ala tuleb kvalifitseerida „püsikarjamaaks“ määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punkti 2 tähenduses, ei ole arvesse võetavaks oluliseks kriteeriumiks mitte seda ala katva taimestiku tüüp, vaid hoopis ala tegelik kasutamine selliseks põllumajanduslikuks tegevuseks, mis on tüüpiline „püsikarjamaale“.

59 Seega, kuna Üldkohus tõdes vaidlustatud kohtuotsuse punktides 35 ja 36, et asjakohane kriteerium on kõnealusel alal esineva taimestiku tüüp, ning jätkas oma analüüsi sellest kriteeriumist lähtudes, rikkus Üldkohus õigusnormi mõiste „püsikarjamaa“ tõlgendamisel ja kohaldamisel, nagu see mõiste tuleneb määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punktist 2. Järelikult on väär vaidlustatud kohtuotsuse punktis 65 asuv Üldkohtu seisukoht, et Kreeka Vabariik ei ole tõendanud komisjoni hinnangute ekslikkust.

60 Sellegipoolest tuleb märkida, et kindlamääralise korrektsiooni 10% suurune määr, mida kohaldatakse põllumajandustootjatele, kes deklareerisid üksnes karjamaad, on kokkuvõtvas aruandes põhjendatud kõigi nende puuduste puhul, mis on esile toodud käesoleva kohtuotsuse punktides 16, 21 ja 22, milles sisuliselt korratakse vaidlustatud kohtuotsuse punkte 40 ja 41. Nii põhjendas komisjon seda korrektsioonimäära esiteks puudustega LPIS-GIS-is, mis kahjustasid haldusmenetluste ja ristkontrollide tõendusjõudu, ning teiseks puudustega kohapealsetes kontrollides.

61 Sellega seoses leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 23–106, kui kohus analüüsis talle esitatud hagiavalduse esimest väidet, et 10% suurune määr, mida kohaldati nendele põllumajandustootjatele, kes deklareerisid vaid karjamaad, on vaatamata muudele tuvastatud puudustele sellegipoolest põhjendatud.

62 Täpsemalt, vaidlustatud kohtuotsuse punktides 66, 88 ja 95 tuvastas Üldkohus, et LPIS-GIS-i puudused õigustasid – sõltumata „püsikarjamaa“ määratluse vastuolulisusest – kindlamääralise korrektsiooni 10% suuruse määra kehtestamist nendele põllumajandustootjatele, kes deklareerisid vaid karjamaad. Seda asjaolu arvestades ei mõjuta Üldkohtu poolt õigusnormi rikkumine – nagu see on esile toodud käesoleva kohtuotsuse punktis 59 – vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni, kuna kohtuotsuse punktides 66, 88 ja 95 asuvad hinnangud on piisavad selle põhjendamiseks.

63 Seega ei too käesoleva kohtuotsuse punktis 59 tuvastatud õigusnormi rikkumine endaga kaasa vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist.

64 Mis puudutab esimese väite teist osa, siis piisab, kui märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 66 piirdus Üldkohus tõdemisega, et isegi kui eeldada, et kohaldatud määratlus „püsikarjamaa“ ei olnud kooskõlas määruse nr 796/2004 artikli 2 esimese lõigu punkti 2 sõnastusega, olid vaidlusalused alad „tuvastatud puuduste tõttu karjamaid käsitlevate eeskirjade kohaldamisel ja LPIS-GIS-i kontrollisüsteemi toimimises – millele osutati [vaidlustatud kohtuotsuse] punktides 40 ja 41“ igal juhul toetuskõlbmatud.

65 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 40 tõi Üldkohus nimelt esile rea näiteid maatükkide kohta, mida komisjon võttis arvesse kindlamääralise korrektsiooni põhjendamisel ning mis – eeldusel et need on tuvastatavad – ei vasta määruse nr 1782/2003 artikli 44 lõikes 2 ette nähtud kõlblikkuse kriteeriumidele, kuna neid ei kasutatud põllumajandustegevuses.

66 Järelikult tuleb esimese väite teine osa kõrvale jätta ning põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

67 Esimese väite kolmanda osa kohta tuleb märkida, et enne kui Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 20–22 igat Kreeka Vabariigi väidet eraldi analüüsis, piirdus ta – ilma et selles staadiumis oleks sellega kaasnenud õiguslikud tagajärjed – vaid nende üldpõhimõtete meenutamisega, mis tulenevad väljakujunenud kohtupraktikast tõendamiskoormise jaotamise kohta kohtuvaidlustes Euroopa fondide üle ühelt poolt komisjoni ja teiselt poolt asjaomase liikmesriigi vahel.

68 Järelikult tuleb esimese väite kolmas osa kõrvale jätta ning vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata.

69 Seega, kuigi esimese väite esimene osa on põhjendatud, ei saa see kaasa tuua vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist.

70 Eespool toodut arvesse võttes tuleb esimene väide osaliselt tulemusetuse, osaliselt vastuvõetamatuse ja osaliselt põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

71 Teises väites leiab Kreeka Vabariik sisuliselt, et Üldkohus rikkus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 68–76 oma põhjendamiskohustust, kuna ta jättis vastamata Kreeka Vabariigi kõigile argumentidele mõiste „püsikarjamaa“ kohta ning eelkõige mõiste „Vahemere-äärsed karjamaad“ kohta.

72 Komisjon palub selle väite tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

73 Väljakujunenud kohtupraktikast selgub, et Üldkohtu kohustust põhjendada oma otsuseid ei saa tõlgendada nii, et tal tuleb üksikasjalikult vastata poole igale argumendile, eriti kui argument ei ole piisavalt selge ja täpne ega põhine üksikasjalikel tõenditel (11. jaanuari 2007. aasta kohtuotsus Technische Glaswerke Ilmenau *vs.* komisjon, C-404/04 P, ei avaldata, EU:C:2007:6, punkt 90).

74 Sellega seoses tuleb esiteks märkida, et Üldkohus analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 24–65 üksikasjalikult Kreeka Vabariigi argumente mõiste „püsikarjamaa“ tõlgendamise kohta ning iseäranis põllumajandusalasid katva taimestiku olulisuse kohta.

75 Teiseks piirdus hageja Üldkohtusse esitatud hagiavalduse punktides 15 ja 16 viitega „kõigi Vahemere-äärsete karjamaade erilistele tunnustele“, kusjuures neil maadel „on suur keskkonnaväärtus“. Kuna see väide ei vasta selguse ja täpsuse nõudele, siis ei saa Üldkohtule ette heita, et viimane sellele eraldi ei vastanud.

76 Järelikult ei ole Üldkohus rikkunud oma põhjendamiskohustust. Seega tuleb teine väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

77 Kolmas väide jaguneb kaheks osaks.

78 Esimeses väiteosas leiab Kreeka Vabariik sisuliselt, et Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktides 88–103 korduvalt rikkunud oma põhjendamiskohustust. Kreeka Vabariik on seisukohal, et Üldkohus on nimelt lubamatult täiendanud vaidlusaluse otsuse põhjendusi, lisades, et haldus- ja kontrollisüsteemi puudused olid iseenesest piisavad, selleks et põhjendada 10% suurust korrektsioonimäära, samas kui kokkuvõtvast aruandest selgub, et kõnealune korrektsioonimäär oli põhjendatud üksnes „püsikarjamaana“ deklareeritud alade abikõlbmatuse puhul. Lisaks ei põhjendanud Üldkohus nõuetekohaselt oma otsust ei korrektsioonimäära suurendamise kohta 10%-le võrreldes eelmisel aastal kohaldatud 5% suuruse korrektsioonimääraga ega tuvastatud paranemiste kohta kohapealsete kontrollide puhul. Lõpuks heidab Kreeka Vabariik Üldkohtule ette, et viimane ei võtnud piisavalt arvesse „puhvriefekti“.

79 Teises väiteosas kinnitab Kreeka Vabariik, et Üldkohus rikkus proportsionaalsuse põhimõtet, kuna vaidlustatud kohtuotsuse punktides 88–103 määras ta 10% suuruse korrektsioonimäära abi puhul nendele põllumajandustootjatele, kes deklareerisid vaid karjamaad. Kreeka Vabariigi arvates on 5% suurune korrektsioonimäär põhjendatud eelkõige „puhvriefekti“ arvesse võttes.

80 Komisjon leiab, et see väide tuleb põhjendamatuse tõttu tervikuna tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

81 Kolmanda väite esimese osa kohta tuleb kõigepealt märkida, et vastupidi Kreeka Vabariigi väidetule ei põhine komisjoni poolt kohaldatud kindlamääralise korrektsiooni 10% suurune määr mitte üksnes asjaomaste alade abikõlbmatuses, vaid kõigil kontrollisüsteemi puudustel, mille komisjon kokkuvõtvas aruandes tuvastas ning mida Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 10 ja 89–94 meenutas.

82 Seega võis Üldkohus õigusnormi rikkumata vaidlustatud kohtuotsuse punktis 95 tõdeda, et puudused kontrollisüsteemis koos kõigi muude tuvastatud puudustega kujutasid endast kontrollisüsteemi äärmiselt puudulikku rakendamist, mis viitas kõrgele vigade tasemele.

83 Järelikult tuleb tagasi lükata Kreeka Vabariigi väide, et kokkuvõtvast aruandest selgub, et kindlamääralise korrektsiooni 10% suurune määr on põhjendatud vaid nende alade abikõlbmatuse puhul, mis deklareeriti „püsikarjamaadena“.

84 Edasi, mis puudutab seisukohta, et arvesse ei ole võetud tuvastatud paranemisi kohapealsete kontrollide puhul ega taotlusaastaks 2007 kohaldatud finantskorrektsiooni 5% suurust määra, siis tuleb märkida, et vastupidi Kreeka Vabariigi väidetule analüüsis Üldkohus nende elementide olulisust vaidlustatud kohtuotsuse punktides 98–101.

85 Sellega seoses toonitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 99, et kui kokkuvõtvas aruandes tuvastati kohapealsete kontrollide mahuline paranemine 2008. aastal, on samuti tõsi, et aruandest nähtub ka, et kohapealsed kontrollid kvalitatiivsest vaatepunktist ei paranenud. Lähtudes kõnealusest järeldusest ning sellest, et Kreeka Vabariik jättis põhjendamata oma väite kohapealsete kontrollide kvalitatiivse paranemise kohta, võis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 100 viimati nimetatud seisukoha tagasi lükata, ilma et ta oleks rikkunud oma põhjendamiskohustust.

86 Seega põhineb asjaomane seisukoht vaidlustatud kohtuotsuse valesti mõistmisel ning järelikult puudub sellel faktiline alus.

87 Lõpuks, mis puudutab seisukohta, et Üldkohus ei võtnud arvesse „puhvriefekti“, siis tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 95, 102 ja 103 võttis Üldkohus seda küll arvesse.

88 Täpsemalt, pärast seda, kui Üldkohus kontrollis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 85–94, kas kontrollisüsteemi rakendamine oli äärmiselt puudulik, otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 95, et kõik puudused kontrollisüsteemis kujutasid tervikuna vaadeldes endast nii puudulikku rakendamist, mille tõttu oli kindlamääralise korrektsiooni määra suuruses 25% kohaldamine põhjendatud. Siiski leidis kohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 95 seejärel, et komisjon võttis fondidele „puhvriefektist“ tulenevat madalamat riski, mille tõttu ainult osa deklareeritud aladest on toetusõiguste aktiveerimisel arvesse võetud, arvesse selleks, et õigusnormi rikkumata kohaldada 10% suurust kindlamääralist korrektsiooni.

89 Seega põhineb asjaomane seisukoht vaidlustatud kohtuotsuse valesti mõistmisel ning järelikult puudub sellel faktiline alus.

90 Järelikult tuleb kolmanda väite esimene osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

91 Kolmanda väite teine osa puudutab proportsionaalsuse põhimõtte rikkumist Üldkohtu poolt, kuna kindlamääralise korrektsiooni määr ei oleks pidanud olema 10%, vaid 5%, arvestades kontrollisüsteemi puudusi.

92 Sellega seoses tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 85–94 üksikasjaliku analüüsi tulemusel leidis Üldkohus, et puudused kontrollisüsteemis koos kõigi muude tuvastatud puudustega kujutavad endast kontrollisüsteemi äärmiselt puudulikku rakendamist, mida näitab vigade suur arv, mis annab tunnistust üldisest eeskirjade eiramistest, mis tõenäoliselt on põhjustanud fondidele eriti suurt kahju.

93 Üldkohus toonitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 82, ilma et Kreeka Vabariik oleks käesolevas apellatsioonkaebuses teda selles osas kritiseerinud, et komisjoni 23. detsembri 1997. aasta dokumendist nr VI/5330/97, milles määratletakse suunised finantskorrektsioonide kohaldamiseks, selgub, et kontrollsüsteemi äärmiselt puuduliku rakendamise korral on kulude korrigeerimine 25% ulatuses põhjendatud, kuna esineb fondidele iseäranis suure kahju tekkimise oht.

94 Seega ei rikkunud Üldkohus proportsionaalsuse põhimõtet, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 96 tuvastas, et komisjon võis õigusnormi rikkumata kohaldada 10% suurust kindlamääralist korrektsiooni.

95 Eespool toodust lähtudes tuleb kolmanda väite teine osa põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

96 Eespool toodud kaalutlusi arvesse võttes tuleb kolmas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Neljas väide

Poolte argumendid

97 Neljas väide puudutab sisuliselt seda, et väidetavalt rikkus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 110–120 määruse nr 1290/2005 artikli 31 koostoimes määruse nr 885/2006 artikliga 11 tõlgendamisel ja kohaldamisel õigusnormi ning esitas ebapiisavad põhjendused. Täpsemalt leiab Kreeka Vabariik, et rikutud on tema menetluslikke tagatisi, kuna komisjon jättis ta kutsumata kahepoolsetele läbirääkimistele viimase järelduste üle, et viivitatud on täiendavate pindalatoetuste suhtes kohapealsete kontrollide läbiviimisega.

98 Komisjon väidab vastu, et see väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

99 Kõigepealt tuleb märkida, et vastavuse kontrolli menetluses selgub määruse nr 1290/2005 artikli 31 lõikest 3, et enne iga rahastamisest keeldumise otsust teavitatakse kirjalikult komisjoni kontrolli tulemustest ja asjaomase liikmesriigi vastustest, mille järel pooled püüavad jõuda kokkuleppele võetavate meetmete osas.

100 Lisaks on määruse nr 885/2006 artiklis 11 seda menetlust täpsustatud, kehtestades menetlusnormid. Nii selgub selle määruse artikli 11 lõike 1 esimesest lõigust, et kui komisjon tuvastab tänu uurimisele, et tehtud kulutused ei ole liidu õigusega kooskõlas, edastab ta kontrollimise tulemused asjaomasele liikmesriigile ning lisab vajalikud parandusmeetmed. Edasi on selle määruse artikli 11 lõike 1 teises lõigus sätestatud, et liikmesriik teatab kahe kuu jooksul komisjoni teate kättesaamisest ning komisjon võib vastavalt sellele oma seisukohti muuta. Sama määruse artikli 11 lõike 1 kolmandas lõigus on lõpuks ette nähtud, et pärast vastamistähtaja möödumist kutsub komisjon liikmesriigi kahepoolsetele läbirääkimistele, mille käigus püüavad pooled kokku leppida vajalikes meetmetes ning eeskirjade rikkumise tõsiduse ja liidule tekitatud rahalise kahju hindamises.

101 Nii tuleneb selgelt esiteks määruse nr 885/2006 artikli 11 lõike 1 teisest lõigust, et komisjon võib oma seisukohta muuta asjaomase liikmesriigi esitatud vastuse alusel, ning teiseks selle määruse artikli 11 lõike 1 kolmandast lõigust, et kahepoolsetele läbirääkimistele kutsumine ei pane komisjonile kohustust täpsustada kõiki kontrollitulemuste aspekte, mis on läbirääkimistel aset leidva vaidluse ese.

102 Vastupidi, nagu kohtujurist märkis oma ettepaneku punktis 112, ei ole kahepoolsete läbirääkimiste eesmärk niivõrd teavitada seda liikmesriiki komisjoni kontrollitulemuste ulatusest, kuivõrd eelnevalt toimunud teabevahetuse põhjal võimaldada saavutada määruse nr 1290/2005 artikli 31 lõikes 3 nõutud kokkulepe võetavate parandusmeetmete suhtes.

103 Seega tuleb tagasi lükata Kreeka Vabariigi seisukoht, mis puudutab määruse nr 885/2006 artiklit 11 ja mille kohaselt väidetavalt on rikutud tema menetluslikke tagatisi, kuna komisjon jättis ta kutsumata kahepoolsetele läbirääkimistele, et arutada asjaolu üle, et viivitatud on täiendavate pindalatoetuste suhtes kohapealsete kontrollide läbiviimisega.

104 Lõpuks, mis puudutab Kreeka Vabariigi seisukohta vaidlustatud kohtuotsuse ebapiisava ja vastuolulise põhjendamise kohta, siis piisab, kui märkida, et pärast seda, kui Üldkohus tõi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 113–116 esile esimese kirjaliku teatise olulisuse määruse nr 885/2006 artikli 11 tähenduses, leidis Üldkohus kohtuotsuse punktides 118–120 selge ja üksikasjaliku analüüsi tulemusel, et teates uurimistulemuste kohta oli õiguslikult piisavalt tuvastatud asjaolu, et täiendavaid pindalatoetusi puudutavate kohapealsete kontrollidega viivitati.

105 Eelnevat arvesse võttes tuleb neljas väide tagasi lükata.

Viies väide

Poolte argumendid

106 Viiendas väites heidab Kreeka Vabariik Üldkohtule sisuliselt ette, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 126–128 ja 132–133 täiendas Üldkohus vaidlusaluse otsuse põhjendusi, selleks et õigustada täiendava pindalatoetuse suhtes kehtestatud 5% suurust korrektsioonimäära. Täpsemalt kinnitab Kreeka Vabariik, et Üldkohus täiendas vaidlusaluse otsuse põhjendusi, selleks et õigustada erinevust täiendavale pindalatoetusele kohaldatava 5% suurusega korrektsioonimäära ja 2% suurusega korrektsioonimäära vahel, mida kohaldatakse muudele pindalatoetustele kui karjamaade toetused.

107 Komisjon on seisukohal, et väide tuleb esimese võimalusena vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata Euroopa Kohtu kodukorra artikli 168 lõike 1 punkti d alusel, kuna väide on sõnastatud liiga lühidalt ja üldiselt. Teise võimalusena leiab komisjon, et vaidlustatud kohtuotsus on nõuetekohaselt põhjendatud. Seetõttu tuleb väide tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

108 Mis puudutab komisjoni vastuvõetamatuse vastuväidet, mis põhineb asjaolul, et viies väide on üldine ja lühike, mistõttu ei ole sellele võimalik vastata, siis tuleb meenutada, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt selgub ELTL artikli 256 lõike 1 teisest lõigust, Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesest lõigust ja Euroopa Kohtu kodukorra artikli 168 lõike 1 punktist d, et apellatsioonkaebuses tuleb täpselt märkida selle kohtuotsuse kritiseeritavad osad, mille tühistamist nõutakse, ja samuti seda nõuet konkreetselt toetavad õigusargumendid. Siinkohal on Euroopa Kohtu kodukorra artikli 169 lõikes 2 täpsustatud, et esitatud õigusväidetes ja -argumentides näidatakse täpselt, millised Üldkohtu lahendi põhjenduse punktid vaidlustatakse (vt selle kohta 4. septembri 2014. aasta kohtuotsus Hispaania *vs.* komisjon, C-197/13 P, EU:C:2014:2157, punktid 42 ja 43 ning seal viidatud kohtupraktika).

109 Käesoleval juhul tuleb tõdeda, et Kreeka Vabariik nimetas oma apellatsioonkaebuse punktis 79 vaidlustatud kohtuotsuse täpsed punktid, mida ta oma viiendas väites kritiseeris, ning esitas piisavalt konkreetsed argumendid, et Euroopa Kohtul oleks seda väidet võimalik analüüsida. Seega on Kreeka Vabariigi viies väide vastuvõetav.

110 Sellegipoolest, mis puudutab põhjendatust, siis erinevalt Kreeka Vabariigi väidetust ei täiendanud Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 126–128 ning 132 ja 133 vaidlusaluse otsuse põhjendusi, selleks et õigustada erinevust täiendavale pindalatoetusele kohaldatava 5% suurusega kindlamääralise korrektsioonimäära ja 2% suurusega korrektsioonimäära vahel, mida kohaldatakse muudele pindalatoetustele kui karjamaade toetused.

111 Esiteks ilmneb kaalutlustest, mille Üldkohus esitas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 123–131, et komisjon põhjendas 5% suurust määra oma kokkuvõtvas aruandes puudustega põhikontrollide kontrollimise süsteemis. Teiseks selgub vaidlustatud kohtuotsuse punktist 136, et muudele pindalatoetustele kui karjamaade toetused kindlaks määratud 2% suurune määr on põhjendatud „puhvriefektiga“. Nagu aga kohtujurist märkis oma ettepaneku punktides 79 ja 118, ei ole kõnealune „puhvriefekt“ asjakohane täiendava pindalatoetuse puhul, kuna see toetus on seotud tootmisega, ilma et kasutatakse toetusõigusi. Lõpuks, kuna Kreeka Vabariik ei nõustu vaidlustatud kohtuotsuse punktiga 133, siis tuleb märkida, et selles punktis piirdus Üldkohus faktilise hinnanguga, lükates tagasi kinnituse, et väidetavad parandused LPIS-GIS-is tehti taotlusaastal 2008.

112 Järelikult põhineb apellatsioonkaebuse viies väide vaidlustatud kohtuotsuse valel mõistmisel ning tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kuues väide

Poolte argumendid

113 Kuuendas väites heidab Kreeka Vabariik ette, et Üldkohus on täielikult jätnud põhjendamata, miks ta lükkas tagasi tühistamishagi kolmanda väite raames esitatud teise etteheite, mis puudutab maaelu arengu valdkonnas kohaldatud korrektsiooni ja mille kohaselt oleks vaidlusalune otsus tulnud tühistada, kuna komisjoni varasema otsusega tehtud korrektsioone ei lahutatud maha nende korrektsioonide summast, mis kohaldati ja tehti vaidlusaluse otsusega. Täpsemalt piirdus Üldkohus põhjendusi selle kohta esitamata Kreeka Vabariigi nõude osaga summas 5 007 867,36 eurot, mis vastab eelarveaastal 2009 tehtud korrektsioonile, samas kui Kreeka Vabariik ei olnud nõus vaidlustatud otsusega tehtud korrektsiooni kogusummaga 10 504 391,90 eurot, mis vastab eelarveaastatel 2009 (5 007 867,36 eurot) ja 2010 (5 496 524,54 eurot) tehtud korrektsioonide summale.

114 Komisjon leiab omakorda, et väide on vastuvõetamatu. Esiteks vaidlustas Kreeka Vabariik üksnes vaidlusaluse otsusega tehtud korrektsiooni lõpliku netosumma ning summa, mille ulatuses lõplikku korrektsiooni vähendati, mis oma olemuselt kujutab endast fakti vaidlustamist, mida apellatsioonimenetluses Euroopa Kohus ei kontrolli. Teiseks ei ole Kreeka Vabariik etteheidet 10 504 391,90 euro suuruse brutosumma kohta kunagi Üldkohtu menetluses esitanud, mistõttu on see etteheide hagi eseme laiendamine apellatsioonimenetluses ning seda tuleks analüüsida kui uut väidet, mis seetõttu tuleb vastuvõetamatuna tagasi lükata.

Euroopa Kohtu hinnang

115 Tuleb tõdeda, et hagiavalduse punktides 9 ja 41–43 palus Kreeka Vabariik tühistada vaidlusalune otsus osas, milles nähti ette kindlamääraliste korrektsioonide kohaldamine pindalatoetuste valdkonnas 5% ulatuses nende kulude kogusummast, mis tehti maaelu arengu valdkonnas summas 10 504 391,90 eurot, mis vastab eelarveaastatel 2009 (5 007 867,36 eurot) ja 2010 (5 496 524,54 eurot)

tehtud korrektsioonide summale. Täpsemalt vaidlustas Kreeka Vabariik Üldkohtus selle, et piisavalt ei võetud arvesse varasemat korrektsiooni, mis komisjoni 2. mai 2013. aasta rakendusotsusega 2013/214/EL, mille kohaselt Euroopa Liidu rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mida liikmesriigid on teinud Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) ja Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) raames, (ELT 2013, L 123, lk 11) tehti taotlusaastat 2008 puudutava maaelu arengu toetuse suhtes eelarveaastatel 2009 ja 2010.

116 Siiski tuleb tuvastada, et käesoleval juhul jättis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 155–168 rahuldamata Kreeka Vabariigi hagiavalduse, piirdudes täiendavaid põhjendusi esitamata sellega, et analüüsis üksnes korrektsiooni, mis eelarveaastal 2009 tehti taotlusaasta 2008 suhtes.

117 Seega, kuna Üldkohus jättis vastamata Kreeka Vabariigi argumentide kesksele osale, rikkus Üldkohus põhjendamiskohustust, mis tal lasub Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 36 alusel, mis Üldkohtu suhtes kehtib sama põhikirja artikli 53 esimesest lõigust tulenevalt, ning Üldkohtu kodukorra artikli 117 alusel.

118 Järelikult tuleb Kreeka Vabariigi kuuenda väitega nõustuda osas, milles Üldkohus jättis talle esitatud hagiavalduse rahuldamata, piirdudes hagiavalduse kolmanda väite põhjenduseks esitatud teise etteheite analüüsimisel vaid korrektsiooniga, mis eelarveaastal 2009 tehti taotlusaasta 2008 suhtes.

119 Seega, kuna apellatsioonkaebuse kuues väide tuleb tunnistada põhjendatuks, tuleb vaidlustatud kohtuotsuse resolutsiooni punkt 2 tühistada osas, milles Üldkohus jättis Kreeka Vabariigi hagiavalduse rahuldamata, analüüsides üksnes korrektsiooni, mis eelarveaastal 2009 tehti taotlusaasta 2008 suhtes seoses maaelu arengut käsitleva ÜPP teise samba toetustele kohaldatava 5% suuruse finantskorrektsiooniga, ning jättes analüüsimata korrektsiooni, mis eelarveaastal 2010 tehti taotlusaasta 2008 suhtes summas 5 496 524,54 eurot seoses maaelu arengut käsitleva ÜPP teise samba toetustele kohaldatava 5% suuruse finantskorrektsiooniga.

Hagimenetlus Üldkohtus

120 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu alusel võib Euroopa Kohus, kui ta Üldkohtu otsuse tühistab, saata asja tagasi Üldkohtusse otsustamiseks või teha ise asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium lubab.

121 Mis puudutab Üldkohtule esitatud hagiavalduse kolmanda väite teist etteheidet, siis selgub vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 155–168, et Üldkohus piiras Kreeka Vabariigi nõude ulatust seoses topeltkorrektsiooniga ainult eelarveaasta 2009 suhtes, samas kui oma hagiavalduses puudutas Kreeka Vabariik nii eelarveaastat 2009 kui eelarveaastat 2010.

122 Esiteks tuleb tõdeda, et mis puudutab korrektsiooni, mis eelarveaastal 2010 tehti taotlusaasta 2008 suhtes, siis ei ole vaidlusaluses otsuses õiguslikult piisavalt märgitud, millises ulatuses kajastus otsusega 2013/214 tehtud korrektsioon tegelikult selle korrektsiooni summas, mis vaidlusaluse otsusega nähti ette topeltkorrektsiooni vältimiseks.

123 Teiseks ei ole põhjenduste puudumise tõttu võimalik õiguslikult piisavalt kindlaks teha, kas – ja vajaduse korral mil määral – komisjon võttis otsusest 2013/214 tulenevat korrektsiooni arvesse selle korrektsiooni arvutamisel, mis eelarveaastal 2010 tehti taotlusaasta 2008 suhtes.

124 Seega tuleb Üldkohtule esitatud hagiavalduse kolmanda väite teise etteheitega nõustuda ning järelikult põhjenduste puudumise tõttu tühistada vaidlusalune otsus osas, milles see puudutab otsuse 2013/214 arvesse võtmist 5 496 524,54 euro suuruse korrektsioonisumma arvutamisel, 270 175,45 euro suuruse mahaarvamise tegemisel ja 5 226 349,09 euro suuruse finantsmõju esinemisel seoses Kreeka Vabariigi

tehtud kulutustega maaelu arengu sektoris Feader Axe 2 (2007–2013, pindalapõhised meetmed) eelarveaasta 2010 kohta puuduste tõttu põldude identifitseerimise süsteemis (LPIS) ja kohapealsetes kontrollides (teine sammas, taotlusaasta 2008).

Kohtukulud

125 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on sätestatud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendatud ja Euroopa Kohus teeb ise kohtuasjas lõpliku otsuse, otsustab ta kohtukulude jaotuse.

126 Kodukorra artikli 138 lõikes 3, mida kohaldatakse kodukorra artikli 184 lõike 1 kohaselt ka apellatsioonimenetluse suhtes, on sätestatud, et kui osa nõudeid rahuldatakse ühe poole, osa teise poole kasuks, jäävad kummagi poole kohtukulud tema enda kanda.

127 Kuna Kreeka Vabariigi ja komisjoni nõuetest on osa rahuldatud ühe poole, osa teise poole kasuks, jäävad kummagi poole kohtukulud esimeses kohtuastmes ja apellatsiooniastmes tema enda kanda.

128 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 140 lõikest 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, tuleneb, et menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid kannavad ise oma kohtukulud.

129 Hispaania Kuningriik kui menetlusse astuja apellatsioonimenetluses kannab ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kaheksas koda) otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 30. märtsi 2017. aasta otsuse Kreeka *vs.* komisjon (T-112/15, EU:T:2017:239) punktid 2 ja 3 esiteks osas, milles Üldkohus jättis rahuldamata Kreeka Vabariigi hagiavalduse, analüüsides üksnes korrektsiooni, mis eelarveaastal 2009 tehti taotlusaasta 2008 suhtes seoses maaelu arengut käsitleva ühise põllumajanduspoliitika (ÜPP) teise samba toetustele kohaldatava 5% suuruse finantskorrektsiooniga, ning jättes analüüsimata korrektsiooni, mis eelarveaastal 2010 tehti taotlusaasta 2008 suhtes summas 5 496 524,54 eurot seoses maaelu arengut käsitleva ÜPP teise samba toetustele kohaldatava 5% suuruse finantskorrektsiooniga, ning teiseks osas, milles otsustati kohtukulude jaotamine.**

2. **Jätta apellatsioonkaebus ülejäänud osas rahuldamata.**

3. **Tühistada komisjoni 19. detsembri 2014. aasta rakendusotsus 2014/950/EL, mille kohaselt Euroopa Liidu rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mida liikmesriigid on teinud Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) ja Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) raames, osas, milles see puudutab komisjoni 2. mai 2013. aasta rakendusotsuse 2013/214/EL, mille kohaselt Euroopa Liidu rahastamine ei kata teatavaid kulutusi, mida liikmesriigid on teinud Euroopa Põllumajanduse Arendus- ja Tagatisfondi (EAGGF) tagatisrahastu, Euroopa Põllumajanduse Tagatisfondi (EAGF) ja Euroopa Maaelu Arengu Põllumajandusfondi (EAFRD) raames, arvesse võtmist 5 496 524,54 euro suuruse korrektsioonisumma arvutamisel, 270 175,45 euro suuruse mahaarvamise tegemisel ja 5 226 349,09 euro suuruse finantsmõju esinemisel seoses Kreeka Vabariigi tehtud kulutustega maaelu arengu sektoris Feader Axe 2 (2007–2013, pindalapõhised meetmed) eelarveaasta 2010 kohta puuduste tõttu põldude identifitseerimise süsteemis (LPIS) ja kohapealsetes kontrollides (teine sammas, taotlusaasta 2008).**

4. **Jätta Kreeka Vabariigi ja Euroopa Komisjoni kohtukulud esimeses kohtuastmes ja apellatsiooniastmes nende endi kanda.**

5. Jätta Hispaania Kuningriigi kohtukulud tema enda kanda.

Allkirjad